

Birkaç hafta önce, zihnimin bulandığı bir gece, hayatıma renk katmak ve *böyle de bir dünya var, acaba nasıl bir dünya* diye merak ettiğim için telefona birkaç *dating* uygulaması kurdum. Nasıl çalıştıklarını teorik olarak biliyordum ama ortam nasıl, iletişim nasıl oluyor, sonunda başımıza neler geliyor bilmiyordum. (Kedi merakı var biraz, malum.) Diyelim hacker news'te Tinder'la ilgili bir yorum gördüğümde, hmm, diyorum ama *fesbuk diye bişey çıkmış* diyen teyzeler gibi de hissediyordum. *Dünya değişiyor ve sen bunun farkında değilsin*.

Ne konuşuluyor orada, direkt mesela fuhuş pazarı gibi bir şey mi, yoksa insanlarla biraz daha hızlandırılmış tanışma mı yaşıyorsun, ne yazınca ne oluyor, nasıl davranıyorlar, bunları merak ettim. (Bunları öğrendiğimi de söyleyemem, bir de kadın profili açmam lazım asıl, iletişimi genelde erkekler başlattığı için muhtemelen daha öğretici olacaktır.)

Neyse, girip bakınca inşallah yemiyorlardır, hem medeni hal olarak da uygun bir zaman, hem de kafa dağıtmak ve Çince ve Almanca gibi, etrafta bulması zor dilleri çalışmak için de uygun bir mekan olabilir...

... dedim ve bir Tinder, bir OkCupid, bir Coffee and Bagel bir de randr diye bir uygulama kurdum. Kopyala yapıştırıla profil oluşturdum. Allah vergisi suratım ve *korkutucu* geek profilim yüzünden zaten pek popüler olacağımı sanmıyordum, hangi sosyal ortamda popüler olmuşsun da, burada olacaksın? Neyse, Tinder'dan birkaç saat içinde vazgeçtim, fazlasıyla hookup, tek gecelik ilişkiye yönelik bir şey gibi geldi. Fotoğrafı sevdiysen sağa, sevmediysen sola çekiyorsun. Eğer iki taraf da birbirini beğenirse, mesaj atabiliyorsun. Fotoğrafın güzelliği bir numaralı kriter yani. Benim güzel fotoğraflarım da en son 3 yaşımdayken çekilmiş, onun için zaten pek şansım yok.

Coffee meets Bagel günde sadece bir *aday* veriyor. Bunu da birkaç gün denedim, etrafta pek uygun biri yok, zaten pek popüler de değil. Onun için onu da kaldırdım.

randr (olması lazım) isimli uygulama da, diğer kullanıcılarla gerçek dünyada kesişirsen onları sana liste halinde sunuyor. Aynı kafeye gittin, oturdun, uygulamayı açtın, karşıdaki kız da orada, mesela, adını sanını öğrendin, mesaj gönderebiliyorsun... Sanırım. Bunun kullanıcısı CMB'den çok ama hem güvenlik problemi var, hem de kurduğum günlerde İstanbul'a gidip geldim ve yoldaki bütün kullanıcıları gösterdi, onu da kaldırdım.

Bir tek OkCupid kaldı. Bu nisbeten kullanıcılara çok sayıda soru sorup, onların karakter olarak da yakın olup olmadığını belirlemeye çalışıyor. Kendini de tanıman gerekiyor. Sadece tipin değil, diyelim konuştuğun diller, çocuk isteyip istemediğin, dini inançların ve ne kadar ciddiye aldığın, yeme alışkanlıkların ve birkaç yüz özel soru ile, *sevgili adayıyla* benzerliğini ölçüyor. Sonunda önüne çıkan profillerle %80 gibi, %98 gibi bir benzerlik ölçütü veriyor. Ne aradığını da yazıyorsun, *sadece arkadaşlık* veya *uzun vadeli ilişki* gibi şeyler var. Olsaydı *belamı arıyorum* seçeneği de bana uygun olabilirdi, düşününce.

Birkaç ay önce sorsanız, OkCupid ile Tinder'ın *aynı şey* olduğunu söylerdim herhalde, dışarıdan

bakınca hepsi (amiyane tabirle) *karı düşürme sitesi* gibi duruyor ama bu ikisi (ve diğerleri) arasında farklar varmış.

OkCupid profilimin başında *I'm Orhan from Turkish organ mafia* yazıyor, *we evaluate your belongings and pay the best prices*. Süzmek için bir yol, hem de böyle tanıştığın biriyle buluşmaya çalışmazsın, umarım aklının bir köşesinde durur, *organ mafyası* falan diyor adam. Belki de bu nedenle ilk *layk* Zimbabwe'den birinden geldi, baktım yakın mesafede kimsenin ilgisini çekmiyorum, *tüm dünyaya açılalım* dedim ve karşıma ilk bu, zebellah gibi zenci çıktı. Korktum biraz tabii ama korkularımın beni bu *bilimsel* araştırmama engel olmasına mani olmadım. O sıra aklıma doktora geri dönüp, Varol hocamla *Social Aspects of Internet* çalışmak geldi ama yeni bir doktora kabusu yaşayacak kadar büyük bir bilimsel merak taşımıyorum sanırım, sadece bireysel ölçüde bir merak bu ve zenci kadınlar da ilgimi çekmiyormuş zaten.

Birkaç arkadaş edindim, devamını ne kadar getirebilirim bilmiyorum ama *daha cesur olsam* devamının geleceğine kanaat ettim. Kimisi yakında, bazısı burayı da biliyor, kimisi de uzakta. Birinden Endonezya'nın Ramazan adetlerini öğrendim biraz, Mazenderan'dan biri var, freelance grafik tasarımcı, İstanbul'a yerleşecekmiş... Hakkımda Instagram üzerinden *hayatı boyunca yalnız kalacak işşallahhh* diye beddua edildiği sırada, Bratislava'daki Çinli biriyle konuşuyordum. ☒ Sonbaharda oraya gelsem, iş bulabilir miyim sence? Çince adını *okuduğum* için Çince bilgimin hayli ileri olduğunu düşündü. (Google Translate sağolsun bebeğim.)

Piyasayı az buçuk gördüm, benim gibi eski kafalı biri için zor, güvenmesi de zor, ilişkileri geliştirmesi de zor. Yine de akut yalnızlığın genel bir sorun olduğunu farkedebiliyorsunuz. Güzel kadınların *talibi* eminim çoktur, Endonezya'daki arkadaş erkeklerin kadınlara penis resimleri gönderdiğini falan anlattı. (Erkek milletin bazı mensupları da biraz tuhaf, kendisi çıplak fotoğrafa tepki veriyor ya, kadınların da benzer bir tepki vermesini bekliyor sanırım.) Kadınların çok e-taciz gördüğünü tahmin ederim, böyle tuhaf haller de vardır, kimseye *pardon siz orospu musunuz?* diye sormadım ama fuhuş profilleri de aşağı yukarı anlaşıyor.

Bu uygulamaların çağın vebasası *akut yalnızlığa* bir faydası olur mu, hiç sanmıyorum. Her ne kadar tanışmayı kolaylaştırırsa da, o kadar kolaylaştırıyor ki, konuşmanın orta yerinde sıkılınca başka biriyle tanışabiliyorsunuz. Normal insan ilişkileri bitki yetiştirmeye benziyor, tohum atıyorsunuz, bazısı çıkıyor, bazısı çıkmıyor, çıkanlara sakın sakın, fazla boğmadan ama ilgisiz de bırakmadan su vermek gerekiyor, bir şekilde *vazgeçilmez* hale gelmesi için uzun zaman ve emek lazım. Burada ise hiç de böyle risklere girmeden, o geceyi/o haftayı/o yazı birinin *bedenine yakın* geçirme imkanı var. Bedenine yakın, ruhuna uzak olabilirsin ama zaten kim kimin ruhuna yakın ki?

Kadınların genelinde, en azından önüme çıkanlarda, bir *çocuk* ihtiyacı görünüyor. Evliliğin giderek anlamını kaybettiği bir çağda, böyle bir yerde *baba* aramak bana biraz tuhaf geldi. *Hayatımın aşkını arıyorum* yazıyor kız, eminim 1000-2000 *layk* almıştır, en az 20 kişiyle diyalogu vardır o sıra, nasıl olacak da hangisine güvenip, evleneceksin ve çocuk sahibi olacaksın, onlar sana nasıl güvenecek? Ayrıca

afedersin de, hasbelkader hayatının bilmemnesi olsam bile, şuradaki dört fotoğraf ve üçyüz kelimelik yazıya nasıl güvenip de, bunu ortaya çıkarmaya çalışayım?

Düşündüm, bir yanda *zigon sehpa şu marka olmazsa olmaz* diyen ve evlilik öncesini bir eşya ve süslenme festivali haline getiren, bu amaçla erkeğe yapılan her *eziyeti* müstehab gören bir anlayış, bir yanda yalnızlık çarpıntısından *ruh ikizini* böyle binlerce benzeriyle aynı *pazarda* aramaya çıkmış kadınlar. Erkeklerin de belki *ruh ikizi* arayan cinsi vardır ama genelinin pek de uzun vadeli düşünceleri olmayacağını tahmin ediyorum.

İnsanlar arasındaki ilişki biçimlerinin değişmesi, tüm hayatı değiştiren temel bir konu. İnsanın herhangi bir yatırım yapmadığı ve sorumluluk almadığı biriyle, cinsel beraberlik kurabilmesi, mesela, önceden sadece fuhuş yoluyla mümkünken, artık *alan razı, satan razı* ilişki biçimleri de *normal* sayılıyor. Bunlar genelde erkeklerin lehine, çünkü biyolojik olarak çoğu kadının çocuk doğurmak gibi bir hedefi var ve bu da önemli bir yatırım demek. Erkeklerin biyolojik olarak çok da umurunda değildir çocuk falan, benim gibi bazısı düşkündür ama çocukları terkedip gitmek kadınlardaki psikolojik etkiyi meydana getirmez. Kadını koruma adına, evliliği erkekler için hayli riskli hale getiren düzenlemelerin, evliliği tamamen ortadan kaldırmak gibi bir etkisi var.

Düşünüyorum, bir yanda kısa vadeli, sıkılınca değiştirebileceğin partnerler, diğer yanda evlenirken *zigon sehpa muharebesi* ve altın pazarlığı yaptığın, boşanırken de *şu kadar para vermezsen anlaşmalı boşanmam, çocukları da devlet bana verdi, onlar için de uzaklaştırma alırım* diyen biri... Bir tarafta risk sınırlı, yatırdığın zamanı ve harcadığın parayı kaybedersin ve bunun da çözümü, kaybedebileceğinden fazlasını yatırmamak; diğer tarafta hayatın boyunca icra ve sair davalarla uğraşmamak için ülkeyi terketmeye niyetlenecek kadar büyüyen kavgalar... Bir tarafta, eğer işin ve müstakil bir hayatın varsa, sadece tercih ettiğin kimselerle muhatap olursun, öbür tarafta dayısının oğlunun düğününe gitmezsen surat eden ama bir yandan da annene alenen sövmekten geri kalmayan *kadınlık kahramanları*.

Twitter'da bakıyorum, *İslam'ın kızı!* diye konuşuyor biri, diğer tarafa bakıyorum, erozyona uğrayan yaşama biçimleri, tanıdığım endişeler var, yüz yıl önceki gibi yaşayıp gitmek isteyen, hayatlarını ve evliliklerini öyle kurmak isteyenler; bir yanda Tinder var, bir yanda *evli olduğum kişiyle yaşlanmak istemiyorum* diyen bir yığın insan, bir yanda gizli ilişki kurup büyütme için sayısız yol, her tür duygusal ve bedeni tatmini bulabileceğin bir dünya.

Şahsım adına aldığım bazı kararlarda yardımcı oldu, mesela artık *Türk kadını en asil bir duygunun insanıdır* diyor ve onun bu asaletini cesur Türk erkeklerine havale ediyorum, kendileriyle bundan sonra inşallah bir işim olmaz... Şimdiye kadarki atlattığım badireleri yabancı kadınlarla yaşamış olsam, en azından bir iki dil daha biliyor olurdu. Türk kadınından sadece nasıl saçma naz yapılır, kendine nasıl zarar verilir, nasıl güven yıkılır, çocuklar nasıl rehin alınır, nasıl iftira atılır, nasıl kendisine ait olmayan mülkte hak iddia edilir, nasıl konuşulmaz, nasıl anlaşılmaz ve nasıl iyi küfredilir... gibi şeyler öğrendim. Bunları da öğrendiğime pek sevinemiyorum. Onun için kendilerine hayırlı kismetler ve sevgililer diler,

âlî mevkilerinden beni kendi halime bırakmalarını niyaz ederim.

Dünyanın yaşlandıkça daha netleşeceğini düşünüyordum. Bilakis giderek tuhaflaşıyor.